

Eindelijk!... Alleen?

(Alone together)

Komedie in twee bedrijven

door

LAWRENCE ROMAN

vertaling

Chris Ledure

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EINDELIJK!... ALLEEN? - ALONE TOGETHER** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **LAWRENCE ROMAN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN: (in volgorde van opkomst)

GEORGE BUTLER - pl.m. 50 jaar.

HELEN BUTLER - zijn vrouw, pl.m. 50 jaar.

KEITH BUTLER - de jongste zoon, pl.m. 19 jaar.

MICHAEL BUTLER - de oudste zoon, pl.m. 30 jaar.

ELLIOTT BUTLER - nog een zoon, pl.m. 28 jaar.

JANIE JOHNSON - vriendin van Keith, pl.m. 18 jaar.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1: Een ochtend in september

Scène 2: Diezelfde avond

Scène 3: Enkele dagen later

TWEEDE BEDRIJF

Scène 1: Enkele dagen later

Scène 2: Enkele uren later

Scène 3: Vier dagen later

DECOR:

De bungalow van de Butlers in Los Angeles, aan de Amerikaanse westkust. We bevinden ons op enkele minuten wandelen van het strand. Enkele treden achteraan leiden naar een overloop waarop drie deuren uitkomen. Dit zijn de slaapkamers van de drie zonen. Beneden: salon, eetkamer, open haard en een stukje ingerichte keuken. De slaapkamer van de ouders ziet men niet. Verder tuindeuren, de voor- en achterdeur. Overige aankleding naar eigen inzicht en middelen.

EERSTE BEDRIJF
EERSTE SCÈNE
EEN OCHTEND IN SEPTEMBER

Als het doek opengaat is Keith aan het pakken in zijn slaapkamer. George is beneden en zet de reeds gepakte koffers bij de voordeur. Helen is in de keuken en maakt het lunchpakket. Ze komt op.

HELEN (*roept naar boven*): Keith, vergeet je gewichten niet op te ruimen. Ik wil niet dat je vader zich er aan vertilt!

KEITH (*verschijnt op de overloop*): O.K. Mam.

HELEN: En zet je surfplank in de garage. En haal die verschrikkelijke posters van de muur.

KEITH (*onschuldig*): Dat heb ik toch al lang gedaan. (*af in kamer. Zoals duidelijk zal worden is Helen een vrouw in de "moeilijke" periode van haar leven. Haar gemoedstoestand verandert dus voortdurend*)

GEORGE: Hoe voel jij je?

HELEN: Ik weet het niet. Blij dat hij gaat en verdrietig dat hij gaat. Fifty fifty.

GEORGE: Bij mij staat het 60-40. Maar dan voor blij dat hij gaat. Ik kan het nauwelijks geloven. Keith die naar de universiteit vertrekt. De laatste van de drie. Het is de eerste keer in meer dan dertig jaar dat we werkelijk alleen zijn.

KEITH (*komt met nog wat spullen naar beneden. Gooit zijn vader een voetbal toe*): Vangen, paps!

GEORGE (*bekijkt fronsend het meegebrachte*): Tennisracket, golfsticks, baseballbat. Het ziet er naar uit dat jij veel gaat studeren.

KEITH: Ik mag me toch af en toe wel eens ontspannen, niet? (*geeft George enkele boeken*) O ja paps, wil je deze voor mij naar de bibliotheek brengen?

GEORGE: Wanneer moesten die terug zijn?

KEITH: Geen idee. Leg ze gewoon op de balie en loop weg zo hard je kan.

GEORGE: Dat dacht ik al. (*Keith neemt een sweater van de sofa*) Sorry, maar dat is toevallig de mijne. Heb je de banden nagekeken?

KEITH: Alles o.k.

GEORGE: Ruitenwissers? Je weet dat het in Washington verschrikkelijk kan regenen.

KEITH: Geen probleem, paps. Ik heb al in de regen gereden. (*zij gaan naar buiten met de bagage. Dan gaat de telefoon*)

HELEN: Hallo... Oh, hi Martha. Ja, Keith staat klaar om te vertrekken. Je moest eens weten hoe lang ik op dit moment gewacht heb. Het komt

me voor als het einde van een hele lange tunnel.... Het spijt me, maar ons koffie-uurtje vanmiddag wordt niets. George heeft voor me, om het heugelijke moment te vieren, een volledige dag in een schoonheidssalon gereserveerd... *(haar gezicht verandert)* Ja, ik weet dat dat ongewoon voor me is, maar ik wil er nog uithalen wat er uit te halen valt.... Nee, vanavond gaat ook niet. *(met bijbedoeling)* George en ik hebben andere plannen. *(glimlach. Keith komt weer op)* Ik moet ophangen. Ik bel je nog. *(hoorn op haak. Tot Keith)* Hier schat. *(geeft hem geld met een "ssstgebaar" van "vertel niks aan je vader". Ze gaat even de keuken in en komt terug met een grote papieren zak)* Hier.

KEITH: Wat is dat?

HELEN: Je lunchpakket. Sandwiches met koude kip.

KEITH *(kijkt in de zak)*: Prima. Genoeg voor het eerste semester.

HELEN: Er zit ook nog iets anders in. *(George komt weer binnen, terwijl Keith een lange sjaal uit de zak haalt)*

KEITH: Fantastisch! Zelf gemaakt? Hopelijk zijn de vrouwtjes daar zo'n good-looking boy gewend.

GEORGE: Ze maken zeker hun opwachting aan de staatsgrens. *(algemeen gelach. Dan stilte. Het is tijd om afscheid te nemen)*

KEITH: Nou, dat was het dan, geloof ik. Tot ziens, paps.

GEORGE *(neemt, onzichtbaar voor Helen, zijn portefeuille)*: Hier, voor als er zich onverwachts problemen mochten voordoen. *(zelfde gebarenspeel als hierboven)*

KEITH: Paps! In godsnaam, ik ben negentien. Als er problemen mochten komen dan kan ik die echt zelf wel oplossen. *(tot Helen)* Dag mams. *(neemt de rest van zijn spullen)* Vergeet het niet. Ik ga eerst nog een paar dagen naar David in San Francisco. Zodra ik in Washington ben, bel ik jullie op. En met Mike en Elliott neem ik natuurlijk ook nog even contact op.

HELEN: Dag jongen. Ik zal je missen.

KEITH: Ik jullie ook. *(naar voordeur)* En maak je maar geen zorgen. Ik beloof voorzichtig te rijden, hard te studeren en op tijd mijn vuile was naar huis te sturen. *(af)*

HELEN *(lacht)*: Als je dat durft... *(ziet sweater op sofa. Roept hem na)* Hé, je vergeet dit nog. *(loopt naar buiten)*

GEORGE: Nee, dat is de mijne! *(loopt haar achterna)*

Even is het toneel leeg. Dan horen we gemorrel aan de achterdeur. Deze gaat langzaam open en er wordt een plunjezak de kamer ingeworpen. Het rinkelen van metaal doet de inhoud ervan vermoeden (potten en pannen). Dan volgt een reistas. Tenslotte komt er een

slordig uitziend figuur de kamer in. Wilde haren, kaki kleding. Het is Michael, de oudste zoon van de Butlers. Hoewel hij nog vrij jong is, is Michael het prototype van de "verstrooide professor". Hij pakt zijn bagage, kijkt naar buiten, waar zijn ouders nog steeds met de bagage bezig zijn, gaat dan naar boven, naar zijn kamer. Achter het toneel horen we nog de laatste afscheidswaarden en dan de vertrekkende auto van Keith. Korte stilte. Helen en George komen terug in hun "lege" woning.

GEORGE: Lieweling, het is zo ver. De dag van de bevrijding. (*Helen lacht*) Ik heb een cadeau voor je.

HELEN: Wat het ook moge zijn; ik heb het verdiend. (*George haalt een grote landkaart van de Verenigde Staten tevoorschijn*) Daar zat ik nu al jaren op te wachten. Een landkaart van de Verenigde Staten.

GEORGE: Hé, dit is geen gewone landkaart, maar een situatieschets. Kijk. (*zet de kaart rechtop op de schoorsteenmantel boven de open haard of op een plaats, goed zichtbaar voor het publiek en Helen. Hij plaatst drie magnetische knopen op Los Angeles*) Hier zijn wij. Michael in Massachussets (*plaatst knoop*) Elliott met Nancy in Dallas (*plaatst knoop*) én Keith (*neemt de derde knoop in Los Angeles en verplaatst deze langs de Westkust naar Seattle (Washington)*).

HELEN: George, je bent geweldig. Wat een fantastisch idee.

GEORGE: Lieweling, het is ons gelukt. Ze zijn weg. Allemaal. We hebben drie geweldige zonen grootgebracht en ze de wijde wereld ingezonden. De crisiskliniek is gesloten.

HELEN: Ik kan me helemaal niet meer herinneren hoe ik geleefd heb voor ik moeder werd. Het is net of ik rechtstreeks van de peuterspeelzaal in de zwangerschap terecht ben gekomen. (*George lacht. Deze twee mensen zien elkaar graag*) Ik kan het nog altijd niet geloven. Vrijheid... rust... alles aan kant... Ik geloof dat dat het moeilijkste is met kinderen. Je bent nooit alleen. Ik denk dat ik alle spiegels ga afdekken en poedelnaakt door het huis ga lopen. (*George wil naar boven*) George, ik wilde je niet nu al afschrikken. Wat ga je doen?

GEORGE: Keith's hasjplantage van het balkon halen.

HELEN (*zet c.d. speler aan*): Ach, dat kan je later nog doen. (*zachte muziek*) Hoor eens. Onze muziek. Men kan zelfs een melodie herkennen. Dertig seconden hiervan en mijn trommelvliezen ontspannen zich weer. (*ze dansen*) Is het niet fantastisch? Ik kan doen wat ik wel. Zelfs niets.

GEORGE: Ik vrees dat we dat toch eerst nog zullen moeten oefenen.

HELEN: Misschien kan ik nu eens een keertje ziek worden.

GEORGE: Lieve! nu komt onze tijd; precies op het juiste moment. Geld hebben we genoeg, als we geen domme dingen doen. We beginnen een volledig nieuw hoofdstuk. Ik heb een paar goede werkkrachten op kantoor. Tijd voor vakanties, vriendenbezoeken...

HELEN (*ze stoppen met dansen*): We hebben ze toch alle drie goed opgevoed? Of niet?

GEORGE: Op de schaal van tien... Een acht, zou ik zeggen.

HELEN: Elliott kan misschien een "acht" zijn; Michael is, vrees ik, maar een "zeven".

GEORGE: Hoe kan je zo iets zeggen. Michael is een genie.

HELEN: In wiskunde, ja. Van de rest ben ik niet zo zeker. Je weet wat Dr. Friedman gezegd heeft: Hij is nogal onevenwichtig opgegroeid.

GEORGE: Maar Keith is daarentegen een "negen". De weegschaal blijft dus in evenwicht.

HELEN: Dat is waar. Hoewel hij eigenlijk een ongelukje was, is hij toch de meest solide van de drie.

GEORGE: Twee om te oefenen om de derde precies goed te krijgen.

HELEN: Ik ben zo opgewonden. Ik weet helemaal nog niet wat ik eerst ga doen. Ik hoop dat je niet teleurgesteld zult zijn, maar ik heb momenteel nog niet zulke grote plannen. Ik begin, geloof ik, eerst maar eens met de kleine geneugten van het leven. Ik ben niet van plan om veel tijd te spenderen aan "het vinden van mezelf". Vreemd, na drie zonen te hebben grootgebracht, voel ik me een beetje verloren.

GEORGE: Dat geloof ik niet. Je moet minstens wat gepland hebben.

HELEN: Misschien. Wat zie jij dan zo voor je.

GEORGE (*insinuerend*): Een geopende slaapkamerdeur... Liefde waar en wanneer we willen.. Reizen naar ik weet niet waar.. (*haalt reisfolders tevoorschijn*) Weet je wat, laten we naar Bora-Bora gaan. Ik wilde altijd al eens de Zuidzee zien. (*ze zitten nu reeds op verschillende golflengtes*)

HELEN: Bora-Bora? George, alsjeblieft! Ik heb werkelijk geen behoefte om blote inboorlingen te zien. Laten we naar Europa gaan.

GEORGE: Helen, daar zijn we al geweest.

HELEN: Ja, met de kinderen toen ze klein waren. Eén dag in Tivoli, éénmaal snel-snel door het Louvre... Ik wil het Prado in Madrid zien, de Hermitage in Leningrad...

GEORGE: Rusland?! Naar het schijnt is het eten daar zo slecht.

HELEN: George, begin alsjeblieft niet alles zo te draaien dat jij telkens je zin krijgt.

GEORGE: Wat bedoel je? We praten toch altijd alles uit.

HELEN: En ik heb absoluut geen zin om vanaf het begin met jou ruzie te gaan maken.

GEORGE: Maar we maken toch geen ruzie. We discussiëren alleen maar. *(stilte)*

HELEN: George. We zijn nu alleen. Alleen wij twee. Realiseer *(vervolg)* jij je dat we met uitzondering van enkele schoolreizen in geen 28 jaar alleen zijn geweest? Maakt jou dat niet bang?

GEORGE: Nee.

HELEN: Geen kinderen meer die we als buffer kunnen gebruiken. Geen problemen meer van hen, waar we de onze zo wonderwel achter kunnen verbergen.

GEORGE: Welke problemen? Het gaat toch fantastisch met ons.

HELEN: Ja, ik moet zeggen dat jij je als echtgenoot zeer goed hebt gehouden.

GEORGE: Ik hou van je. Dat weet je maar al te goed. Jij kan zo schattig slapen.

HELEN: Dank je, schat. O ja, Martha heeft net gebeld. Ze wilde ons uitnodigen voor het avondeten. Ik heb haar gezegd dat we andere plannen hadden.

GEORGE: Ik heb vier soorten kaas, drie soorten fruit en twee flessen Montrachet gekocht.

HELEN: En ik heb een driekleurige kaars gekocht en hout dat urenlang brand, voor het haardvuur.

GEORGE: Jij bent duidelijk iets van plan. Zeg, je wilt "het" toch niet voor de open haard doen? Hoe lang is het geleden dat we dat nog gedaan hebben?

HELEN: Negen maanden voor Michael geboren werd.

GEORGE *(lacht)*: Weet je nog toen ze klein waren. We maakten ontbijt voor hen en verdwenen weer naar boven, terwijl zij naar Lassie keken. Toen kregen we een heleboel gedaan in een half uurtje. Kom, we moeten gaan. Jij moet naar de schoonheidssalon en ik heb een afspraak met een paar belastingscontroleurs.

HELEN: Vergeet je moeder niet op te bellen. Ze wil zeker weten of Keith goed vertrokken is.

GEORGE: Dat doe ik vanavond wel. Als ik haar nu bel, stoor ik haar vast en zeker bij het poken. *(ze gaan af. Michael komt uit zijn kamer, loopt naar de ijskast. Neemt de (draadloze) telefoon en haalt al toetsend (lange afstand) George's plateau met kaas uit de koelkast. Hij eet een stukje, vindt dan de wijn, bekijkt goedkeurend het etiket, zoekt kurkentrekker)*

MICHAEL *(krijgt aansluiting)*: Hi Brenda, ik ben het... In Los Angeles, bij mijn ouders... Ik liet toch een briefje achter?

Waarom zou ik dat moeten ondertekenen? Met hoeveel kerels woon jij daar wel niet..? Brenda, het heeft niets met jou te maken. Ik heb er

heel lang over nagedacht en het was de enige oplossing. Als professor Neumann mocht opbellen, wat hij waarschijnlijk niet zal doen, zeg hem dan dat je niet weet waar ik ben. O.K. schrijf op... 213-4343880... Ja, en dan... bel maar op rekening van de ontvanger... Dag, ik mis je. *(hij hangt op. Neemt de wijn en de kaas en wil naar boven. Hij stopt als hij het situatieschets ziet. Hij loopt er heen en begint het te bestuderen. Dan snapt hij de betekenis. Hij neemt de "Michael-knoop" van Boston en verplaatst hem tot bij de "Helen en George-knoop" in Los Angeles. Knikt goedkeurend, neemt de kaas en de wijn en verdwijnt in zijn kamer)*

BLACK OUT

TWEEDE SCÈNE
DIEZELFDE AVOND

Het haardvuur brandt zachtjes. George in kamerjas, loopt naar de koelkast. Helen, eveneens in nachtgewaad, komt de kamer in.

GEORGE (*merkt het ontbreken van de kaas*): Lieveeling, heb jij de Cheddar soms gezien? Ik vind hier enkel de Brie, de Stilton en de Triple Crème.

HELEN (*wil ander onderwerp aansnijden*): George, ik heb vanmiddag Ralph Goodman gezien. We hebben samen geluncht.

GEORGE: Dat is vreemd. Ik dacht dat ik twee flessen wijn in de koelkast had gelegd. (*tot Helen*) Heb jij er soms één gepakt?

HELEN: Eén fles is toch genoeg.

GEORGE (*opent fles*): Ja, dat wel. Wat zei je daar over Ralph Goodman?

HELEN: Hij herinnerde zich mijn schilderijen nog die ik vroeger gemaakt heb en hij vroeg me of ik nog zo'n paar strandmotieven zou kunnen schilderen. Hij zou ze dan tentoonstellen in zijn galerie. Natuurlijk niet in die in Beverly Hills maar in die kleine hier in de wijk.

GEORGE: Dat was het dus wat je voor mij in petto had. Lieveeling, ik vind het fantastisch. Waarom was je zo bang om het me te vertellen. (*geeft haar een glas wijn*)

HELEN: Ach weet je, ik ben er zo dikwijls mee begonnen en heb toch nooit doorgezet, dat ik geen al te grote verwachtingen wekken wilde. Ik dacht "ik begin opnieuw als Michael en Elliott in hun tienerjaren zijn". Toen kwam Keith. Ik heb het geprobeerd toen Michael en Elliott het huis uitwaren, maar Keith scheen mij zo nodig te hebben. Dan nog het huis, mijn familie, jouw familie... Daarom heb ik nu besloten om de kleedkamer in te richten als atelier zodat ik opnieuw kan beginnen met schilderen. Ik moet het nu doen, anders komt het er nooit meer van.

GEORGE: En het zal je lukken. Je zult zien. (*ze toasten. George gaat naar de slaapkamer*)

HELEN: Weet je, ik heb dikwijls mijn twijfels gehad of we het zo lang zouden volhouden. Als ik een beetje meer moed had gehad, zouden we vandaag de dag misschien niet meer samen zijn. (*lacht*)

GEORGE (*komt weer op met haardkleed*): Wat was dan het moeilijkste voor je?

HELEN: Jou van je dertiger in je veertiger jaren te krijgen. Het leek wel alsof ik je door een sleutelgat moest trekken. Toen ben je begonnen met vreemdgaan, is het niet?

GEORGE: Ik? Nee!

HELEN: Toch wel.

GEORGE: Dat is niet waar.

HELEN: Ach kom, ik wil na zoveel jaren niet met data en namen aankomen, maar ik kan je wel zeggen dat het me pijn gedaan heeft. Het heeft verschrikkelijk veel pijn gedaan. Ik zeg je dat je bent vreemdgegaan. Ik wist het en jij wist dat ik het wist. Dus, wat denk je van een kleine bekentenis?

GEORGE: Er valt niets te bekennen.

HELEN: Goed. Blijf maar koppig als je daar plezier in hebt.

GEORGE: Maar ik ben helemaal niet koppig. Er valt alleen niets te bekennen. *(stilte)* Ik wist niet dat jij het wist.

HELEN: Dat moet je toch gemerkt hebben. Ik heb het je zo duidelijk gemaakt. Maar ja, dat is nu eenmaal het moeilijke met jou; jij merkt niets zo lang je er niet met je neus bovenop wordt gedrukt.

GEORGE: Ach kom nu.

HELEN: Nee nee, jouw neus zit te diep in andere zaken. Maar goed, we hebben het overleefd. George, laten we een party geven voor onze oudste en beste vrienden. Laten we de jeans één keer in de kast laten en zoals vroeger onze smoking en avondjurk nog eens aantrekken.

GEORGE: Geweldig. Bijeenkomst van de zestigplussers. *(ze maken het zich gemakkelijk voor de open haard)* Van deze avond heb ik gedroomd vanaf de dag dat Keith zei dat hij naar Washington wilde gaan.

HELEN: Dat is meer dan een jaar geleden. *(knipt licht uit)*

GEORGE: Ja, waarschijnlijk het langste voorspel in de geschiedenis van de liefde.

HELEN: George, kun jij je nog de biologielessen herinneren?

GEORGE: Natuurlijk.

HELEN: Goed. Dan ben ik de bloem en jij de bij. *(ze veranderen van houding)*

GEORGE: Liefeling, je ligt op mijn arm. *(gaat rechtop zitten)* Nu gaan we de engelen in de hemel horen zingen.

HELEN: Pas op, George. Je gaat dingen horen die je in dertig jaar niet meer hebt gehoord. *(op dit ogenblik komt Michael uit zijn kamer. Door de duisternis ziet hij zijn ouders niet. Gaat rechtop zitten)* Wat was dat?

GEORGE: Wat?

HELEN: Ik dacht dat ik iets hoorde.

GEORGE: Er is niets. *(ze omhelzen elkaar weer. Michael komt op blote voeten naar beneden en gaat naar de keuken. Helen en George zien hem niet)*

HELEN: Voetstappen. Ik heb voetstappen gehoord.

GEORGE: Ik hoor niets.

HELEN: En ik zeg je: daar ademt iets.

GEORGE: Natuurlijk schat. Dat ben ik. Waarom ben je zo nerveus?

HELEN: Ik weet het niet.

GEORGE: Kom schat. *(Michael slaat de deur van de ijskast dicht)*

HELEN: Iemand steelt ons eten.

GEORGE: Mijn God, je hebt gelijk.

HELEN *(staat op en fatsoeneert haar kleren)*: Dat moet mij weer overkomen. Een inbreker en ik heb geen kleren aan.

GEORGE *(roept)*: Wie je ook bent, neem wat je wilt en verdwijnt dan. Ik heb een wapen op je gericht en ik schiet zodra je... *(op dit ogenblik doet Michael het licht aan. Hij staat daar met een pak melk in de hand. George heeft zijn vingers gevouwen in de vorm van een revolver)*

MICHAEL *(droog)*: Voorzichtig paps. Hij zou geladen kunnen zijn.

GEORGE *(verstomd)*: Michael?

HELEN *(verstomd)*: Michael... *(stamelend)* Wat doe jij hier? Is er iets gebeurd? *(komt weer even boven)* O Michael, wat zie jij er uit? Is Brenda er ook bij?

MICHAEL: Zij zit nog op de unif. *(neemt de situatie in zich op en snapt dan de bedoeling)* Oh.... *(wil weg)*

HELEN *(onmiddellijk bezorgd om wat Michael gezien zou kunnen hebben)*: Hoe lang ben jij al hier?

MICHAEL: Sinds vanmiddag. Ik had geen zin om met iemand te praten.

HELEN *(daarover heeft ze het niet)*: Ik bedoel, hoe lang ben je nu al hier. Hier, in deze kamer.

GEORGE: Heb jij de wijn opgedronken?

MICHAEL: Ja.

GEORGE: De hele fles.

MICHAEL: Fantastisch.

GEORGE *(tegen Helen)*: Het is niets, schat. Hij heeft niets gezien. Hij is lazarus.

HELEN: Weet je het zeker?

GEORGE: Heel zeker.

MICHAEL: Ga rustig verder. Laat je vooral niet door mij storen. *(hij verdwijnt naar buiten)*

HELEN: Hij heeft alles gezien. Mijn privéleven heeft precies acht uur geduurd. Ik ben bijna vijftig en bedrijf de liefde in het openbaar.

GEORGE *(doet zijn best om dit te weerleggen)*: Schatje, hij heeft niets gezien. Wanneer heb jij ooit geweten dat Michael zag wat er om zich heen gebeurde? Het is een wonder dat hij niet constant tegen de muur loopt. *(achter het toneel klinkt een zachte klap. Helen en George bekijken elkaar. Ze weten dat Michael tegen een muur is opgebotst. Maar Helen denkt al verder dan George. Ze denkt aan het fenomeen)*

van de terugkerende kinderen. Ze raakt in paniek)

HELEN: Waarom is hij hier? En waarom zo plotseling? *(ze gaat naar de slaapkamer om gewone kleren aan te trekken en de kleren van George te halen)*

GEORGE *(vouwt het haardkleed op)*: Lieveeling, ik weet het niet.

HELEN *(gooit George zijn kleren toe)*: Praat dan met hem en vraag het. Straks begint het nieuwe schooljaar. Er klopt iets niet. De laatste keer dat we hem gezien hebben, had hij een keurige baard, netjes gekamde haren en droeg hij een kostuum. Nu ziet hij er uit als een vagebond. Er klopt iets niet.

GEORGE: Blijf toch kalm, schat.

HELEN: Ik ben kalm. Wat doet hij hier?

GEORGE: Ik weet het niet. Hoe zou ik het kunnen weten. In godsnaam, er is absoluut geen reden tot paniek.

HELEN: George, heb jij dan nog niet gemerkt wat er de laatste tijd allemaal gebeurt. Bruce Adamlee is opnieuw bij zijn ouders ingetrokken en heeft zich sindsdien niet meer bewogen.

GEORGE: Bruce? Die moet minstens 35 zijn!

HELEN: Hij kon niet rondkomen van 8.35 dollar per uur. Sally Ross is ook terug.

GEORGE: Nee nee, die is al lang weer weg.

HELEN: Je loopt achter. Ze is opnieuw teruggekomen. Ze koopt tegenwoordig altijd een retourticket. Zij gebruikt het ouderlijk huis als wachthokje tussen haar huwelijken. Terry Hardly is ook terug!

GEORGE: De zoon van Stan?

HELEN: Ja. De jongen waarmee hij samenleefde, heeft besloten het eens met een meisje te proberen. Laurie Willard is terug! Met twee kinderen! Je moet het inzien. Het is een epidemie. Ze komen terug als de jo-jo's.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto